

متن پرسش

سلام علیکم: طلبه ۳۵ ساله هستم که پس از ۱۰ سال بودن در حوزه تازه فهمیدم خوب درس خواندن چقدر مهم است، بی مایه فطیر بودنی که همیشه حضرت آقا می گفتند را تازه بهش رسیدم. پس از دانشگاه و خدمت سربازی به حوزه آمدم. جریان های فکری را می شناسم، با مسئله ها و مشکلات اساسی مان آشنا هستم، نسبتا خوش بیان هستم ولی افسوس... نمی دانم پارسال یا دوسال پیش بود جمعی از طلاب خدمت حضرت آقا رفتند و در ابتدای جلسه در مورد مسائل کشور و دنیا و حوزه و... صحبت کردند. وقتی نوبت به آقا رسید گفتند بسیار لذت بردم از این خوش سخنی و خوش فهمی شما طلاب انقلابی ولی حواستان باشد که کار اصلی را فراموش نکنید. بدون درس خواندن این حرف ها، این فهم ها نمی تواند آنچنان که باید تاثیر داشته باشد. گویا آقا مشکل اصلی ما طلبه های انقلابی و مخصوصا طلبه دانشجویها رو خوب فهمیدند. استاد در حیرتم که در ادامه مسیر طلبگیم چه کنم؟! با ۳۵ سال سن، زن و بچه، مسائل و اقتضائات گوناگون زندگی. نمی دانم برگردم و چند سال دیگر متمرکز بر روی درس خواندن بشوم و البته این دفعه می دانم باید چه بخوانم، چطور بخوانم و در چه حد. مسائلم را می شناسم و تا حدودی استعدادم را. گاهی هم به خود می گویم با این سن و زن و بچه و... دیگر از من گذشته است. با همین سواد نصف و نیمه و توانایی های دیگری که دارم می توانم برخی از کارهای روی زمین مانده را انجام دهم. می ترسم چند سالی به امید عالم شدن و اثر گذاری بیشتر به دنبال درس و بحث بروم و بعدا دیگر همین کارهایی را هم که می توانستم انجام دهم از دست بدهم. چه کنم؟! این توضیح را هم بدهم که می دانم شخصی به سن و سال من باید اقتضائات زندگیش را در نظر بگیرد. از همین جهت خدمتتان عرض کنم به لطف خدا از جهت مالی فعلا به طریقی امرار معاش می کنم و در تنگنا و مضیقه نیستم. خانواده هم تا حدی در مورد هر تصمیمی که بگیرم همراهی می کنند. تشکر و التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بنده در حدود ۴۰ سالگی به این نتیجه رسیدم که مطالعات خود را در یک جمع بندی جدی دنبال کنم. و لذا معتقدم اگر در همین حال با جدیت مطالبی را که در پیش دارید ادامه دهید، به حکم: «إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ» آن ضعفها جبران می شود. موفق باشید